

Merdivende Üç Şair

Orhan Tüleylioğlu

© KARAKARGA YAYINLARI 292

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

MERDİVENDE ÜÇ ŞAİR

Orhan Tüleylioğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Seçil Epik

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Haziran 2020

ISBN: 978-605-7865-91-5

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalioğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Miyase İlknur - Madımak Yangını Neden Hâlâ Tütüyor?.....	9
Orhan Tüleylioğlu - "Ucu Göğe Dayalı Bir Merdivendi Zaman"	13
METİN, BEHÇET, UĞUR	21
METİN ALTIOK	23
Ahmet Erhan - <i>Metin Ol, Kalbin</i>	25
Şiirlerinden Seçmeler.....	28
<i>Yerleşik Yabancı</i>	29
<i>Kendinin Avcısı</i>	30
<i>Kiracıyım Bir Acıya</i>	31
<i>Ben, Gül ve Zakkum</i>	32
<i>Sarı Bana</i>	33
<i>Ne mi Kalır</i>	34
BEHÇET AYSAN	35
Haydar Ergülen - <i>Behçet Çok İyi Bir.. 'Adam'dı!</i>.....	38
Şiirlerinden Seçmeler.....	42
<i>Bir Bahar Dalıyla</i>	43
<i>Yağmur Dindi</i>	44
<i>Kanlı Zambak</i>	45
<i>Sevmeyi Unutanlar İçin</i>	47
<i>Beyaz Bir Gemidir Ölüm</i>	48
<i>Düello</i>	49
UĞUR KAYNAR	51
Metin Turan- <i>Bir Uğur Kaynar Portresi Denemesi</i>	53
Şiirlerinden Seçmeler.....	61
<i>Çılgık Şafağı</i>	62
<i>Gizemya</i>	64
<i>Yelkenli Yaşam</i>	67
<i>Canşenliği</i>	68
<i>Ey İnsani Ölüm</i>	70
<i>Güncesika</i>	72
<i>Müsvedde Aşkılar</i>	74
<i>Ey İnsanlık Biricik Egemenlik Alanı Ey Aşk</i>	76

ZEYNEP, EREN, ELİF ve EZGİCAN	81
Zeynep Altıok Akatlı - Üç Şair İçin Bir Yazı.....	83
Eren Aysan - O Fotoğraf.....	86
Elif Kaynar Yavuz - Kara Bulut.....	93
Ezgican Kaynar - Armağan.....	94
TANIKLIKLAR	99
Ali Balkız - Daha Fazla Süpürge Sapı.....	101
Hidayet Karakuş - Belleğimdeki Madımak Fotoğrafları.....	106
Zerrin Taşpınar - Birkaç Fotoğraf ve Bir Ömür.....	116
ANILAR ve DÜŞÜNCELER	123
Adnan Azar - Bitmemiş Bir Cümleyle.....	125
A. Aydın Doğan - Üç Kişiydiler Son Kez Düşünüyorlardı.....	127
Ahmet Özer - Madımak Merdiveninde Üç Şair.....	135
Ahmet Say - Üç Şair.....	143
Ahmet Telli - Metin Behçet Uğur.....	155
Alaz Erdost - Ben Alazım.....	168
Altay Öktem - İçimize Düşen Ateş.....	174
C. Hakkı Zariç - “Yeni Bir Gökyüzü Aranıyor”.....	178
Emin Özdemir - Acının Tarihine Geçen Üç Şaire Mektup.....	183
Erendiz Atasü - Üç Şairin Ardından.....	195
Hüseyin Atabaş - Fotoğrafta Üç Adam.....	197
Işık Kansu - Silemedik, Göremedik, Söndüremedik.....	207
Kanat Atkaya - Üç Şairin Fotoğrafı.....	209
Metin Demirtaş - Yakılarak Öldürülen Üç Şair Üstüne.....	212
Oktay Akbal - Onlar Hep Benimle!.....	215
Remzi İnanç - Barbarları Beklerken.....	218
Rengin Arslan - Bir Merdiven Niye Kanar.....	222
Zeynep Oral- Merdivende Üç Şair.....	225

ŞİİRLER	227
Akgün Akova - Metin Altok Uyandığında	228
Ataol Behramoğlu - Bu Yangın Yerinde	231
Aydın ŐimŐek - Çerçeve	232
Fatin Hazinedar - Yakup'un Merdiveni	233
Onur Behramoğlu - Nereden.....	234

MADIMAK YANGINI NEDEN HÂLÂ TÛTÛYOR?

Bir insanın ömründe yıllar geçse de unutamadığı günler vardır. Unutulmayan o günlerden bazılarını mümkün olsa bir kaset gibi geriye sarıp yeniden yaşamak istersiniz. Her birimizin yaşamında “keşke belleğimizde de bir ‘delete’ düğmesi olsaydı da o günü silbilseydik” diye düşündüğümüz günler de vardır. Hem yeniden o güne dönmeyi ve bir daha yaşamayı arzuladığımız hem de beynimizi resetleyip sanki yaşanmamış olmasını dilediğimiz günlerin sayısı birden çok olabilir. Ama sadece tek bir günü seçme şansı verilmiş olsaydı şayet, iyi ve mutlu günlerimden hangisini seçeceğim konusunda mütereddit davranırdım. Çok mutlu bir yaşam sürdürdüğümden değil ama her birinin ayrı bir anısı ve değeri olduğundan şüphesiz. Ama mümkün olsa da bir daha anımsamamak üzere belleğimden silinmesini istediğim gün konusunda kararsız olmayacağım kesin. Benim için o gün, 2 Temmuz 1993 günüdür.

2 Temmuz 1993 gününe kadar pek çok tatsız olay yaşadım, çok yakınımı kaybettim ama hiç birinde kendimi bu kadar çaresiz, hiç bu kadar aciz hissetmemiştim. Katliamı Türkiye kamuoyu ancak akşam haberlerinde öğrenirken ben öğlen vakti Buruciye Medresesi’ne yapılan saldırı anından itibaren, hatta otel ateşe verilmeden saatler öncesinden telefonla neredeyse saat başı olan biteni

uzaktan çaresizce izlemek zorunda kaldım. Evet; sadece izleyebildim. Elim yetmedi, gücüm yetmedi, öylece izledim. Böyle bir katliam bekliyor muydum? Tabii ki hayır. Ama oldu işte. Hava kararınca kadar gerek otel telefonlarından gerekse sanatçı dostlarımın o yıllarda taşınabilen portatif araç telefonlarından ulaşabildiğim dostlarıma o saatten sonra sanki gaip arenlere karışmışlardı.

Otelin telefon kabloları kesilse bile araç telefonları çalışırdı ama artık onlar da çalışmıyordu. Endişeliydim otelde dostlarım vardı, arkadaşlarım. Muhlis Akarsu, Arif Sağ, Hasret Gültekin, Sabahat Akkiraz, Musa Eroğlu, Battal Pehlivan, Öner Yağcı, Nesimi Çimen, Lütfü Kaleli uzun yıllardan beri dost çevrem ilk halkası içinde yar alan isimlerdi. Aziz Nesin, Asım Bezirci, Metin Altıok, Sami Karaören ve Behçet Aysan kitaplarından, yazılarından, şiirlerinden tanıdığım henüz tanış olmadığım dostlarımdı. Akşamı devirip gece olunca dostlarımın ancak bir kısmına ulaşabildim; o da sığındıkları karakoldaki ankesörlü telefon üzerinden. Diğerlerine ise televizyon ekranlarından akıp giden ölüm listelerinden.

Oysa Sivas'a ne güzel uğurlamıştık onları. Haziran ayının son haftasında Muhlis Akarsu'dan çağrı cihazıma gelen mesajda akşam Ozan Cafe'ye mutlaka gelmemi istiyordu. Önemli bir konu var herhalde deyip çalıştığım *Nokta Dergisi*'nden iş çıkışı uğradığımda güzel bir sürprizle karşılaştım. Muhlis Ağabey, ortak bütün dostları o akşam sahibi olduğu Cafe'ye toplamıştı. Çırağan Caddesi üzerindeki Ozan Cafe'nin üst katında uzun bir masa donatılmıştı. Masada kimler yoktu ki? Arif Sağ, Yıldız Sağ, Yavuz Top, Sabahat Akkiraz, Zafer Gündoğdu ve Yusuf Toraman hatırladıklarım. Gece boyunca çalındı, söylendi, fıkralar anlatıldı ve tabii olmazsa olmazımız Musa Eroğlu dedikodusu yapıp gülündü. Sonunda dayanamayıp Musa Eroğlu arandı ve arkasından yaptığımız konuşmalar kendisine anlatıldı. Kahkahalar gece boyunca sürdü. Galiba

Yıldız Abla (Sağ) “Bu akşam çok güldük inşallah kötü bir şey olmaz” dedi. Muhlis Akarsu’ya o akşam “Çare ne” deyişini üç kez arka arkaya söylettirmiştim. Özellikle de son kuplesini...

*Hiç bakmıyon viran olmuş gönlüme
Ahvalim ayandır ol efendime
Hançer alıp hamle kılsam kendime
Pir Sultan’ın yarelenmiş çare ne*

Yavuz Top ve Yusuf Toraman hariç hepsi 1 Temmuz’da Sivas’ın yolunu tuttu. Masadaki kadrodan Sabahat Akkiraz, Musa Eroğlu ile birlikte, programını öğleden önce bitirip Akkiraz’ın köyüne gittiği için kurtulmuşlardı. Arif Sağ ve Yıldız Sağ, otelin pence-resinden yandaki binaya geçerek hayatta kalabilmişlerdi. Muhlis Akarsu ve eşi Leyla (Muhibe) Akarsu ise dönemedi Sivas’tan. Tıpkı Asım Bezirci gibi, Metin Altıok gibi, Nesimi Çimen ve sevgili kardeşim Hasret Gültekin gibi.

Pir Sultan’ı anmaya gitmişlerdi. Kaderleri Pir Sultan’ından farklı olmadı. Kader mi, rastlantı mı nedir, bu topraklarda kim Pir Sultan üzerine çalışma yapmışsa başı beladan kurtulmamış. Ya da başı beladan kurtulmayanlar Pir Sultan üzerine çalışmışlar.

Nesimi Çimen mesela; 1969’da “Pir Sultan Abdal” oyununu Türkiye’nin birçok ilinde sahneleyen Halk Oyuncuları kadrosuna katılarak tüm ülkeyi bir baştan bir başa dolaşmıştı. Sıra benim de memleketim olan Elazığ’a gelince şehirde gericiiler, “Müslüman Türkiye”, “Allah’ını seven bize katılın” nidalarıyla nümayişe geçmiş, oyunun oynanacağı sinemayı, TİP ve CHP binalarını tahrip etmişler ama oyun yine de oynanmıştı. Fakat bir gün sonra oyuna itirazı olacak tek bir kişinin bile mumla aransa bulunamayacağı Tunceli’de yasakçı bir Vali oyunu yasaklayınca halk yürüyüş

başlatmış, polislerin halka ateş açması sonucu 1 kişi ölmüş 80 kişi yaralanmış ve Tunceli’de sıkıyönetim ilan edilmişti. “Pir Sultan”ı oynamak isteyen Halk Oyuncuları gözaltına alınmış, Nesimi Çimen başta olmak üzere oyuncuların saçları ve bıyıkları yolunmuş, falakaya yatırılmışlardı. Elazığ’daki “Pir Sultan” oyununu bahane ederek ayaklanan gerici güruhun elinden kurtulan Nesimi Çimen, Tunceli’de işkenceye uğramış ama 2 Temmuz 1993’te bu kez Pir Sultan’ı anma etkinliklerinde bu kez Pir Sultan’ın “Umarım yıkılır şu kanlı Sivas” dediği ellerde onunla aynı kaderi paylaştı.

Pir Sultan üzerine mükemmel bir antolojiye imza atan Sabahattin Eyüboğlu da gerekçesi Pir Sultan çalışması olmasa da 12 Mart zindanlarında işkencelere maruz kalmıştı. Asım Bezirci, Öner Yağcı ve Battal Pehlivan’ın Pir Sultan üzerine ürün veren yazarlardan. Üçü de Madımak’ta o vahşeti yaşadı. Asım Bezirci’den geriye otelin merdivenlerinde Behçet Aysan, Uğur Kaynar ve Metin Altıok’la oturan resmi kaldı. Öner Yağcı ve Battal Pehlivan ise geride dostlarını, yol arkadaşlarını bırakarak döndüler geriye.

Yitirdiğimiz ozanlardan biri de Hasret Gültekin’di. Gençti, mesleğinde başarı merdivenlerini beşer onar tırmanıyordu. Madımak’tan bir ya da iki ay önce İstanbul’da Pir Sultan Abdal Dernekleri’nin düzenlediği gecede bulduğumuzda “Sivas dönüşü oturalım abla. Sana son çalışmalarımın örnekler dinleteceğim” diyordu. O Sivas’tan dönemedi ben gittim Sivas’a... Onu uğurlamak için...

Üç on yıl geçmiş neredeyse...

Zamanla yara sağalır derler... Tarih öncesinde kalmış gibi hatırlanır derler bir de... Acıdan acıya fark var öyleyse. Madımak yangını neden hâlâ tütüyor yürekte ve bellekte?

Orhan Tüleylioğlu

“UCU GÖĞE DAYALI BİR MERDİVENDİ ZAMAN”

Cumhuriyetin temellerinin atıldığı Sivas’ta 2 Temmuz 1993 günü, halk edebiyatımızın büyük ozanlarından Pir Sultan Abdal için düzenlenen şenlikler bir katliamla noktalandı.

Yaşamlarını bilime, sanata, daha güzel bir dünyanın yaratılmasına vermiş insanlar, 30 Haziran gecesi, türkülerle, şarkılarla, başlarında şenlik şapkalarıyla, sırtlarında şenlik tişörtleriyle yola koyulmuşlardı.

Cuma namazından sonra kent merkezinde gösteriye başlayan şeriatçılar, Ozanlar Anıtı ve Atatürk heykellerine saldırdılar. Önce valilik ve kültür merkezini daha sonra da şenliğe katılanların kaldığı Madımak Oteli’ni kuşattılar. Sayıları 15 bine ulaşan göstericiler oteli taşlamaya başladılar.

Oteldekiler tam sekiz saat kurtarılmayı beklediler. Saat 20.00 sıralarında, saldırganlar “Yak ula yak!” çığlıklarıyla “Cumhuriyet Sivas’ta kuruldu, Sivas’ta yıkılacak”, “Sivas Aziz Nesin’e mezar olacak” sloganlarıyla Madımak Oteli’ni ateşe verdiler.

Laik düzeni yıkararak din esaslarına dayalı devlet kurmayı hedefleyen “şeriatçıların kanlı kalkışması” olarak tarihe geçen katliamda 33 konuk, 2 otel görevlisi ile 2 saldırgan yaşamını yitirdi.

Aziz Nesin’in şenliğin ilk gününde yaptığı konuşmasına yer veren Sivas’taki yerel gazeteler halkı protestoya çağırıyor, bazı cami önlerinde ve yakınlarında birtakım gruplaşmalar görüldüğü ve bir saldırı olabileceği haberi fısıltı halinde yayılıyordu. Şenlikler için Sivas’ta bulunan birçok kişi ise can güvenliklerini sağlamak amacıyla otele toplanıyordu. Semah grubu, tiyatro grubu, yazarlar, şairler, hepsi oradaydı. Madımak Oteli’ndeki kuşatma saat 14.00 sıralarında başladı. Göstericiler kültür sarayının ardından İslamiyet ve şeriat yanlısı sloganlar atarak yazarların bulunduğu Madımak Oteli’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Madımak Oteli’nde mahsur kalan sanatçıların durumunu yetkililere duyurmak amacıyla bir basın bildirisi hazırlanması kararlaştırıldı. Asım Bezirci’nin kaleme aldığı bildiri, daha sonra gelişen olaylar nedeniyle yetkililere ulaştırılamadı. Bu bildiri, aynı zamanda Asım Bezirci’nin de “son yazısı”ydı:

“Pir Sultan Abdal Derneği’nin aldığı karar uyarınca, Sivas’ta halk şairi Pir Sultan Abdal’la ilgili bir sanat ve kültür etkinliği düzenlenmiştir. 1-4 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek bu etkinlik için ilgili ve yetkili makamlardan gerekli yasal izin alınmıştır. Bu etkinliğe, ülkemizin değerli sanatçıları ve şairleri ile uzman araştırmacı, yazar ve bilimcileri çağırılmıştır. Etkinliğin ilk günü, önceden duyurulan program gereğince, demokratik bir ortamda, yasalara uygun biçimde gerçekleştirilmiştir. Sivas Valisi Sayın Ahmet Karabilgin de etkinliğe katılarak laikliğe, insan haklarına, inanma ve düşünme özgürlüğüne saygılı bir konuşma yapmıştır.

Etkinliğin ikinci günü, programın devamının uygulanması, yasalari çığneyen ve iki bin kadar olduğu tahmin edilen bir bağnazlar topluluğunca engellenmiştir. Cuma namazından çıkan topluluk, etkinliğin yapılacağı Kùltür Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçmiş ve binanın camlarını taşlayıp kırmıştır. Uzun süre orada kalmış, küfrederek bağırıp çağırmıştır. Böylece, etkinliğin yapılmasını önlemiştir. Daha sonra caddelerde, 'şeytan Aziz, Sivas sana mezar olacak!' ve 'Vali istifa!' diye bağırarak, tehditler savurarak yürümüş, 'şeriat isteriz!', 'Müslüman Türkiye!', 'Kurtuluř İşlam'dadır!' sloganlarıyla haykırmıştır. Bu üzücü, demokrasiye, laikliğe, Toplantı ve Yürüyüřü Yasası'na aykırı eylem karşısında, biz Pir Sultan Abdal Derneği'nin yöneticileri ve etkinliğe katılanlar olarak, aşağdaki hususları belirtmeyi zorunlu görüyoruz:

1. Yasal izni alınmış ve önceden programlanıp kamuoyuna duyurulmuş bir etkinlik, sorumsuz bir sokak topluluğunca önlenmiştir.
2. Etkinliği düzenleyen dernek yöneticileri ile ona katılan sanatçı, şair, yazar ve bilimciler, bir otele sığınmak zorunda bırakılmışlardır.
3. Türkiye ve dünya genelinde ünlü, değerli yazar Aziz Nesin tehdit edilmiş ve can güvenliği nedeniyle otel odasına kapatılmıştır.
4. Sivas'ta yaşanan bu olay, Türkiye'de Atatürk'e, cumhuriyet devrimlerine, laikliğe, demokrasiye, insan haklarına, düşünme ve inanma özgürlüğüne yönelmiş bir zorbalık eylemidir.
5. Bu eylem, laik olması gereken devletin geleceğini tehdit eden tehlikenin belirgin ve uyarıcı örneklerinden biridir.

6. Sözü geçen örnekler etkin biçimde kırılmadıkça, cumhuriyetimizin, ülkemizin ve ulusumuzun geleceğini karartacaktır. Yukarıda özetlenen olayları şiddetle kınıyor ve gereğinin bir an önce yapılmasını bilgilerinize sunuyoruz.”

Otelin adı, yaylalarda açan çiçektir, Madımak'tır. Otelin içindekilerse ülkenin yazarları, şairleri, araştırmacıları, ozanları, karikatürcüleri, tiyatrocuları, semahçıları...

Otuz üç konunun hepsi sanata, kültüre, insanlığa, barışa adanmış varlıklardı. İçlerinden çoğu çok gençti. Edebiyatımızın “kırkayaklı karıncası” olarak nitelendirilen araştırmacı, yazar Asım Bezirci... Curanın eşsiz ustası Nesimi Çimen... Üç şair; Metin Altıok, Behçet Aysan, Uğur Kaynar... Halk müziği ozanları Muhlis Akarsu, Hasret Gültekin... Karikatür sanatçısı Asaf Koçak... Yönetmen Erdal Ayrancı... 17 yaşındaki Menekşe ve 12 yaşındaki Koray Kaya kardeşler... Muhibe Akarsu, Nurcan Şahin, Özlem Şahin, Murat Gündüz, Handan Metin, Sait Metin, İnci Türk, Muammer Çiçek, Asuman Sivri, Yasemin Sivri, Ahmet Özyurt, Sehergül Ateş, Güllender Akça, Gülsün Karababa, Mehmet Atay, Serkan Doğan, Belkıs Çakır, Huriye Özkan, Yeşim Özkan, Serpil Canik, Edibe Suları Ağbaba, Carina Cuanna Thuijs, Kenan Yılmaz ve Ahmet Öztürk yobaz ateşinde ölümü paylaştılar.

Her şey polisin, askerinin, devletin ve tüm dünyanın gözleri üzerinde olup bitti. Yaşamlarını yitiren 33 aydın hiç unutulmadı. Otelde sıkışıp kalan insanların “bizi kurtarın” diye feryat ederken oteli ateşe veren grupların keyif içinde alevlerin yükselmesini seyretmesi de unutulmadı... Siyasilerin olaydan sonraki demeçleri de... Madımak Otelinin merdivenlerine oturmuş üç şairin bekleyişini gösteren fotoğraf da belleklerimizden hiç silinmedi...

Saat 15.00 sıralarıydı. Gazeteci yazar Battal Pehlivan, fotoğraf makinesinin deklanşörüne dokundu. Uğur Kaynar'ın eli çenesinde; Metin Altıok'un elinde saplı bir süpürge, Behçet Aysan'ın elinde ince bir çubuk, önünde yangın tüpü...

Katliamın sonunda merdivende oturan üç şair de yaşamını yitirdi. Üç insan. Üç şair. Üç aydın kişi. Son kez yan yana gelmişlerdi...

Metin Altıok "Türkçenin filozof şairi"ydi. İnsanın yüceliğine olan inancıyla kaleme aldığı şiirleri sevgisizliğe, kötülüğe karşı bir "misilleme"ydi. "Şiir onuriliğimdir benim, duyarlığımın temelidir. Sözcük evrenine açılan penceredir. Ben o pencereden bakmaya çağırdım herkesi" diyordu. Ona göre şiir, insanların duygu dünyaları arasında bağ kurmalı, kötülüklerden arınmaya, insanları sevmeye yaramalıydı.

Behçet Aysan, sevgi, eşitlik ve barış üzerine kurulu bir dünya özlemiyle yazdı şiirlerini. İnsanlık durumlarını çağcıl değerler içinde ele aldı. Dilin anlatım olanaklarını araştırdı. Savaşın, açlığın, toplumsal yıkımların akıl almaz boyutlara vardığı bir dünyada, kederi, umudu, umutsuzluğu anlattı. "İstiyorum ki, bağırmanın usul sesle söylensin şiir. Usul sesli bir çığlık olsun. Kimi zaman kara, kiminde umudu öne çıkaran" dedi.

Uğur Kaynar, yumuşak ve içe dönük şair kişiliğiyle Ankara'daki aydın ve sanatçıların özgün bir parçasıydı. Şiirlerinde aşkı, yalnızlığı, hüznü, insan sevgisini ve güzelliği anlattı. Yanından hiç ayırmadığı, âdeta kişiliği ile özleştirdiği askılı deri çantası katliamdan birkaç gün sonra bulundu. Şairin çantasından yazdığı son şiiri çıktı.

Bu kitap, o fotoğrafa bir daha bakıyor. Büyük aydın kıyımını üç şair üzerinden yeniden gündeme getiriyor.

Üç şairin yaşam öykülerini, şiirlerini anımsarken, şairlerin kızları, Zeynep Altıok Akatlı, Eren Aysan, Elif Kaynar Yavuz ve Ezgican Kaynar'ın babalarıyla ilgili yazılarıyla okur karşısına çıkıyor.

Ahmet Erhan'ın Metin Altıok, Haydar Ergülen'in Behçet Aysan, Metin Turan'ın ise Uğur Kaynar'la ilgili anı, duygu ve düşüncelerinden derledikleri çarpıcı yazılarının ardından, dostları ve arkadaşlarının anılarına, tanıklıklarına ve şiirlerine yer veriyor. Üç şairin hangi toplumsal katmanlardan geçerek şiirlerini yazdığına, yaşadıkları dönemin kültürel iklimine, zorluklar içinde geçen yaşamlarına tanıklık ediyor.

Kemal Özer'in, "O Resme Bir Daha Bakılırsa" şiiri gibi...

*Ucu göğe dayalı
bir merdivendi zaman
beklediler basamaklarında
çıkmadı hiçbiri yukarı
beklediler kaygıları suskun*

*Sona ermişti de konuşmaları
birkaç sözcüktüler geride kalan
birbirinden ayrılarak her biri
dağılmışlardı basamaklara
ellerinde bekleyişin önemi*

*Beklediler ki zamanı gelsin
her biri kendi sessizliği içinde
zamanı gelsin de bir ilk adım
bir alt yazı olsun suskunlukları
onlardan kalacak o günkü resme
O resme bir daha bakılırsa
görülecektir yıllardan sonra bile*

